

Communicatie

Hoofdartikel

‘De stem van Thomas. Een gesprek over communicatie die verder gaat dan woorden.’

4

Werknemers

‘Wat een wonder dat ik meewerken mag in Gods Koninkrijk.’

12

CLIËNT AAN HET WOORD

Sandra

Een belangrijke stem voor alle bewoners

Bij de dagbesteding Industrie is het lekker druk. Er worden flessen bestickerd, babykleding gesorteerd, aanmaakhoutjes gehakt, kartonnen doosjes gevouwen en sinds kort ook kaarsen gemaakt. Midden in die bedrijvigheid werkt Sandra Versteeg (47). Ze oogt rustig en kijkt eerst even de kat uit de boom, maar achter haar bescheiden houding schuilt een vriendelijke vrouw die weet wat ze wil. Naast haar werk is Sandra namelijk ook een actief en gewaardeerd lid van de Deelraad Cliënten van de Rozelaar.

Toen ze werd gevraagd voor de Deelraad Cliënten, hoefde ze niet lang na te denken. Haar motivatie is helder: 'Ik wil opkomen voor de bewoners', vertelt ze. En dat is precies wat ze doet. Samen met de andere leden bespreekt ze onderwerpen die leven binnen de Rozelaar. 'Soms gaat het over hoe je prettig oud wordt, of we geven advies als er iets gaat veranderen'. Een voorbeeld was de komst van een 'meewerkend teamleider'. 'Dat was best lastig, want dan moet je weer opnieuw ergens aan wennen, legt Sandra uit. Toch is ze blij dat de deelraad erover mee mocht praten. Uiteindelijk bleek het een goede beslissing.

De Deelraad Cliënten is er voor iedereen. Bewoners kunnen een briefje met een vraag of een idee in een speciale brievenbus doen. Sandra en de andere leden zorgen er dan voor dat het besproken wordt. Soms vindt ze het best spannend om over moeilijke onderwerpen te praten, maar ze heeft er veel van geleerd. 'Je leert ook iets meer voor jezelf opkomen'. Het leukste vindt ze het als ze voorzitter mag zijn. 'Dan heb je wat te zeggen', zegt ze met een veelbetekenende glimlach. 'Dat vind ik wel grappig'.

Na het gesprek staat Sandra op en geeft graag een rondleiding. 'Voor hem moet je oppassen, want hij maakt graag grapjes' zegt ze lachend terwijl we langs een van haar collega's lopen. Ze wijst naar de flessen die een sticker krijgen en de rekken met gesorteerde babykleertjes. Het is duidelijk: ze is hier op haar plek. Of ze nu aan het werk is of vergadert in de deelraad, Sandra zet zich in voor de mensen om haar heen.

IN DIT MAGAZINE

Cliënt aan het woord	2
Column	3
Hoofdartikel	4
Het gewone leven	7
De MiddenIn	8
Een dag uit het leven van	10
Medewerkers	12
Feiten & Cijfers	14
Een Rozelaartje	16

COLOFON

Redactie: *Laura Ezinga,
Carmen van Hoef,
Marlies van der Laan,
Henny van Middendorp,
Gesina Timmer,
Nico Vonder*

Eindredactie: *Jeannette Bos*

Fotografie: *Hans Malestein*

Teksten: *Iddo Hoekstra*

Cover: *Carmen, Thomas en Lotje*

Vormgeving: *Treffend & Co*

Drukwerk: *Verloop drukkerij*

Column

Het is fijn om je begrepen te voelen en zelf aan te geven wat je wilt.

In de woongroep waar ik woon zag ik dat vanochtend bij een meisje van één. Ze wilde melk drinken, maar had nog weinig woorden. Haar vader wees naar het kopje en vroeg wat ze wilde; met een glimlach maakte ze duidelijk dat het precies dat was. Het laat zien hoe goed observeren en vragen ook met weinig woorden werkt.

Onze begeleiders doen hetzelfde bij cliënten die weinig of geen woorden gebruiken, zoals Thomas. Samen communiceren ze via een pictobord. Duidelijk aangeven wat je wilt geeft meer regie over je leven. Uit de voorbeelden van Thomas, Herman en Chris leren we dat dit zowel over kleine dingen als grote keuzes kan gaan, zoals passend werk. Kleine stapjes hebben vaak een groot effect: bewoners leren beter communiceren door uit te proberen en te herhalen, en begeleiders ontdekken per persoon wat werkt.

Zelf heb ik zoals ze zeggen ‘een vlotte babbel.’ Ik kan snel lezen en goed luisteren, en ik ben gewend aan communicatie via woorden, maar dat is slechts 7% van hoe we eigenlijk communiceren. Op onze jaarlijkse inspiratiedag voor collega’s zagen we een video van een meisje dat danst met haar zusje in een rolstoel. Met elke beweging liet ze zien: “Ik ben er voor jou, ik hou van jou, ik zie je.” Haar zusje reageerde subtiel, maar het kwam aan, zonder woorden, maar met zoveel meer.

In een wereld vol korte social media berichten lijkt communicatie vaak vooral uit ‘ik-boodschappen’ te bestaan. Bij de Rozelaar weten we beter: echte communicatie is voortdurend afstemmen, observeren en vooral samen doen.

Jan-Henk Janssen
Bestuurder

Op de foto: Thomas

DE STEM VAN THOMAS

Een gesprek over communicatie die verder gaat dan woorden. Over het zien van de mens, de moed om te proberen en de kracht van een pictogram.

Persoonlijk Begeleider (en verpleegkundige) Carmen van Hoef en logopedist Lotje van der Waal laten zien hoe zij, samen met cliënt Thomas, een wereld aan mogelijkheden openen. 'Het mooiste is dat je hem meer regie geeft over zijn eigen dag'.

Hij rolt de muziekkamer binnen waar we elkaar spreken, zijn ogen zoeken de ruimte af. Thomas is erbij. Naast hem zit Carmen van Hoef, zijn begeleider bij Dagbesteding Rozenbottel. Ze stelt hem gerust. 'Wij zitten naast elkaar, ik ben bij jou, dan komt het goed'. Even later, als het gesprek op gang is, wordt de spanning minder en maakt het plaats voor nieuwsgierigheid. Er wordt voorzichtig gewezen en oogcontact gezocht.

Het is deze interactie, klein en subtiel, die de kern raakt van het thema van deze Erbij 'Communicatie'. Zeker voor mensen met een ernstige meervoudige beperking (EMB), zoals Thomas, is communiceren geen vanzelfsprekendheid. Het is een zoektocht, een proces van observeren, proberen en vooral: weten dat er achter de stilte een stem schuilt die gehoord wil worden.

Meer dan je ziet

'Ik zag al vrij snel dat er meer in Thomas zit', vertelt Carmen. Ze beschrijft hoe hij verbanden legde die anderen niet direct zagen. Hoe hij na haar afwezigheid het handgebaar maakte voor ziek zijn, wat duidelijk maakte dat hij wist dat ze ziek was geweest. 'Hij heeft veel in de gaten', zegt ze. Toch was er ook frustratie. Als hij iets wilde vertellen maar de woorden er niet waren, pakte hij ongeduldig een arm vast, wijzend naar iets in de verte. 'Dan was het maar gissen, wat bedoelt hij nou?', legt Carmen uit. 'En dan zie je iemand gefrustreerd raken, omdat hij niet begrepen wordt'.

Die frustratie was het startpunt van een intensief traject. Een traject waarin Carmen samen optrekt met logopedist Lotje van der Waal. Beiden werken ze sinds twee jaar bij de Rozelaar. Lotjes werkveld is heel breed. Het omvat niet alleen spraak, maar ook slikproblemen, gehoor en ondersteunde communicatie in de breedste zin van het woord. 'In deze doelgroep weet je niet altijd wat erin zit', legt Lotje uit. 'Net als bij een baby ga je taal aanbieden. Wij hebben de valkuil dat we te weinig tegen cliënten praten, omdat we het kader niet helder hebben welke

Op de foto: Carmen, Thomas en Lotje

mogelijkheden iemand heeft. Je moet ervan uitgaan dat hij meer kan en meer begrijpt'.

Van foto naar pictogram

Samen besloten ze uit te gaan van die competentie. Ze begonnen klein, met foto's. 'Wil je met de mat spelen of op het keyboard?', vroegen ze dan, terwijl ze hem de keus visueel aanboden. Thomas kon een keuze maken. Het was de eerste, cruciale stap. Van daaruit groeiden ze door naar een pictobord dat het team van begeleiders speciaal voor hem samenstelde: een grote, flexibele kaart vol met plaatjes, geordend op onderwerp: mensen, eten, activiteiten, gevoelens. Hiermee worden zijn communicatieve functies aangesproken, hij kan vragen stellen, zijn mening geven, de groetjes doen en vragen beantwoorden met ja of nee.

'Dit heeft hem een stem gegeven', zegt Carmen. 'Hij heeft ineens inspraak en regie over wat hij wil doen. Wie mag jou helpen met eten geven? Vind je iets leuk, ja of nee?' De voorbeelden zijn talrijk en ontroerend. Zo was er een moment dat hij wees naar de picto 'spannend'. Carmen had niet door dat hij het op schoot zitten ongemakkelijk vond. Toen ze hem daarna voor de grap vroeg of hij haar nog wel 'lief' vond, wees hij 'nee' aan, direct gevolgd door 'grapje' en daarna 'lief'. 'Dan heb je gewoon echt een gesprekje', zegt ze stralend. 'Dat is zo bijzonder'.

HOOFDARTIKEL

Samen 100%

Het succes van Thomas is het resultaat van teamwork. Lotjes rol is daarbij niet die van een therapeut die op een aparte kamer oefeningen doet. 'Individuele therapie heeft hier weinig toegevoegde waarde', stelt ze. Haar kracht ligt in het observeren op de groep, het adviseren van het team en het samen zoeken naar de volgende stap. Ze is soms het bruggetje tussen de groep en thuis. Het is een intensieve samenwerking: 'Wat kan jij wel? Dan vul ik je aan. Op een slechte dag vul ik je meer aan, op een goede dag kun je veel meer zelf'.

Specifiek voor de EMB-groep wordt gewerkt met de LACCS-methode. Deze methode heeft een holistische benadering en kijkt naar vijf gebieden die allemaal even belangrijk zijn voor een goed leven: Lichamelijk welzijn, Alertheid, Contact, Communicatie en Stimulerende tijdsbesteding. 'Het gedrag is het topje van de ijsberg, maar wat zit eronder?', verduidelijkt Lotje. Door naar al die gebieden te kijken, en ervoor te zorgen dat er niet eentje vergeten wordt, kun je achterhalen wat iemand écht nodig heeft.

Een eigen computer

Het traject met de pictogrammen bleek zo succesvol dat het de weg vrijmaakte voor een langgekoesterde wens van Thomas' ouders: een eigen spraakcomputer. 'Zij zagen de competenties en stimuleerden ons die meer te gaan benutten', vertelt Carmen. Dankzij de zorgvuldige onderbouwing, waarin elke stap van Thomas' ontwikkeling is vastgelegd, is de aanvraag nu ingediend. Binnenkort heeft hij mogelijk een eigen, digitale stem. Het team wordt al voorbereid. 'In het begin zal hij waarschijnlijk lukraak op knoppen drukken', zegt Carmen. 'Maar hij moet het ontdekken. Draagvlak binnen het team, bij de pgb'ers en thuis is essentieel. Iedereen moet die extra taal gaan spreken'.

Het verhaal van Thomas staat niet op zichzelf. Het illustreert een bredere omslag in het denken: van uitgaan van de beperking, naar het zien van wat wél kan. Het vraagt om geduld, creativiteit en de bereidheid om je te verdiepen in de unieke taal van ieder individu. Het is die toewijding die het werk op de Rozenbottel zo waardevol maakt. 'Het is de eenvoud, het gelukkig zijn met heel weinig', zegt Carmen. Zoekend naar woorden vult ze aan 'Ik heb het gevoel dat er nog zo vaak naar hen gekeken wordt

als "mensen die niks kunnen", maar dat is zó kwetsend en zó niet waar. Lotjes verontwaardiging is ook direct voelbaar. 'Mijn verontwaardiging hierover komt voort uit de ontkenning van het mens-zijn dat hierin schuilt. Ieder leven is een waardevol geschenk van God! Juist daarom zetten wij ons in voor mensen zoals Thomas'.

Na het interview, bij het afscheid op de groep, kijkt Thomas nieuwsgierig. Hij steekt zijn hand uit en geeft een resolute high-five. Een gebaar dat alles zegt: ik zie je, we hebben contact. Een volwaardig mens, met een eigen stem, die dankzij de inzet van mensen als Carmen en Lotje eindelijk, maar luid en duidelijk wordt gehoord.

Voor meer informatie over de belangenvereniging voor mensen die niet goed kunnen spreken en hierbij ondersteuning nodig hebben kijk je op:

www.isaac-nf.nl

Herman heeft nu meer regie

Zelf je was doen, weten wanneer je gaat werken en contact houden met je ouders die ver weg wonen. Voor Herman Vis (36), bewoner op Woonlocatie aan de Irishof, is dit inmiddels de normaalste zaak van de wereld. Zijn hulpmiddel is een iPad met de app MijnEigenPlan. Samen met Persoonlijk Begeleider Cynthia van Veldhuijsen zit hij op de bank in zijn gezellige appartement en laat hij trots zien hoe dit stukje techniek hem helpt.

Op de tablet van Herman staat zijn hele week in één overzicht. 'Afspraken in...', begint Herman, terwijl hij door de app navigeert. Cynthia vult aan: 'Zijn vader kan op afstand afspraken in de agenda zetten, en de begeleiding kan ook taken toevoegen'. De app werkt met duidelijke pictogrammen. Een tas met een kruis erdoor betekent een vrije dag. Wie niet kan lezen, klikt op het plaatje en hoort dan een stem die vertelt wat de bedoeling is.

Succeservaringen

Voorheen gebruikte Herman een papieren agenda met pictogrammen, maar de nieuwe app geeft hem meer controle. 'Zo heeft hij veel meer eigen regie', zegt Cynthia. Herman knikt met een grote lach. 'Ik wil echt niet meer zonder'. 'De app helpt hem niet alleen met zijn dagstructuur, maar succeservaringen geven hem ook een voldaan gevoel', vertelt Cynthia terwijl ze Herman trots aankijkt. 'We zien cliënten echt groeien en hun zelfvertrouwen toenemen'. Voor de begeleiding betekent

het een verschuiving van herinneren en corrigeren naar positief coachen. 'Herman komt vaak zelf al om zijn tablet te laten zien: 'kijk, de was zit erin'. Dan hoeven we alleen nog even mee te kijken met het aanzetten van de wasmachine'.

Hulp op maat

De kracht van de app schuilt in de flexibiliteit. De lijst met pictogrammen is enorm uitgebreid, van een tandartsbezoek tot een Sinterklaasviering. Heel belangrijk is dat de app volledig op de persoon wordt afgestemd. Cynthia legt uit dat een taak als 'de was doen' voor de één duidelijk is, maar voor een ander opgedeeld kan worden in kleine stapjes. 'Dan kun je een plaatje van vieze was toevoegen, daarna de wasmand, en vervolgens de wasmachine'. Zo wordt de ondersteuning precies afgestemd op wat iemand nodig heeft.

Contact met thuis

Een bijzondere functie is de koppeling met zijn familie. Hermans ouders wonen op Curaçao, maar zijn vader speelt een actieve rol in het vullen van de agenda. Via de app wordt Herman eraan herinnerd om te videobellen met zijn vader. 'Dan klik ik op de foto van papa en kan ik bellen', zegt Herman. Het houdt de lijntjes kort, ondanks de grote afstand. MijnEigenPlan is een communicatiemiddel dat structuur, zelfstandigheid en verbinding brengt. Zo heeft Herman, met een beetje hulp, meer regie over zijn eigen leven.

Op de foto: Persoonlijk Begeleider Cynthia en bewoner Herman

Samen het verhaal vertellen

Steeds een tandje beter

Een logo is meer dan een mooi plaatje. En een magazine is meer dan een stapeltje bedrukt papier. Ze vertellen een verhaal. Voor de Rozelaar is dat het verhaal van een warme, professionele zorgorganisatie die midden in de samenleving staat. Sinds 2018 werkt de Rozelaar nauw samen met communicatiebureau Treffend & Co. Een gesprek met directeur Arnold van Binsbergen over een samenwerking die verder gaat dan het maken van mooie dingen.

De samenwerking ontstond in 2018, via-via, zoals dat zo vaak gaat in een netwerk. De Rozelaar had een heldere vraag: 'We hebben een prachtig verhaal te vertellen, maar we slagen er niet altijd in om dat goed over te brengen'. De organisatie voelde dat het beeld dat de buitenwereld van hen had, niet meer paste bij wie ze werkelijk waren. 'Het was tijd voor een frisse blik', vertelt Arnold. 'De visuele stijl was wat verouderd en deed geen recht aan het karakter van de Rozelaar'.

De diepte in

Een nieuwe huisstijl is geen kwestie van simpelweg een nieuw kleurtje kiezen. Treffend & Co stelde voor om eerst het hele verhaal scherp te krijgen. Pas daarna volgen de huisstijl en de manieren om dat verhaal te vertellen. Wat volgde waren intensieve sessies met medewerkers, leidinggevend en de raad van toezicht. 'We vroegen iedereen het hemd van het lijf', lacht Arnold. 'Met stapels geeltjes op de muur. Wat is de kern van de Rozelaar? Wat vinden medewerkers belangrijk? En welk beeld denken jullie dat de buitenwereld van de organisatie heeft?'

Door met veel verschillende mensen te praten, ontstaat er een patroon. 'Dat is ons vak', legt Arnold uit. 'De rode draad ontdekken en de woorden vinden die steeds terugkomen.

Op de foto: Arnold van Binsbergen

Zo pel je een organisatie af tot je bij de kern bent'. Voor de Rozelaar bleek dit 'midden in de samenleving' te zijn.

Een logo met een verhaal

Met dat heldere verhaal als basis begon de zoektocht naar een nieuw logo. 'Daarbij zijn we niet over één nacht ijs gegaan. We hebben veel verschillende logo's gemaakt', herinnert Arnold zich. Het proces liep in het begin wat stroef. 'Iedereen wil er wat van vinden natuurlijk. Over kleur, over mooi, over vorm. Maar dé grote vraag is: wat is het verhaal?'. De oplossing lag in het terugkeren naar die kern. Door het verhaal van de Rozelaar consequent te vertalen naar het beeldmerk, was het uiteindelijk raak. Het logo, met de cliënt als groene stip in het midden, omringd door de medewerkers en daaromheen de samenleving, vertelt precies het juiste verhaal. Het mooiste bewijs daarvan kwam een tijdje later van een bewoner. Bij de presentatie van een grote, houten versie van het logo, stapte een man direct op de groene stip in het midden. 'Gevoelsmatig had hij door: het draait hier om ons', zegt Arnold.

Het best bewaarde geheim

Na de introductie van de nieuwe huisstijl ontstond de wens om de verhalen van de Rozelaar structureel te gaan delen. ‘De Rozelaar was een beetje het best bewaarde geheim van Barneveld’, zegt Arnold. ‘Er gebeurde zoveel mooie dingen, maar die verhalen bleven te vaak binnen de muren. Het was tijd om de lamp op de Rozelaar te richten. Niet om op te scheppen, maar om vanuit dankbaarheid te delen voor al het goede werk dat wordt verzet’.

Zo werd het magazine ‘Erbij’ geboren. Een bewuste keuze voor een tastbaar magazine in een vluchtige, digitale wereld. ‘Online word je overspoeld met informatie’, stelt Arnold. ‘Een magazine moedigt je aan om er even voor te gaan zitten aan de keukentafel. Het heeft diepgang en gaat niet zozeer over de waan van de dag’.

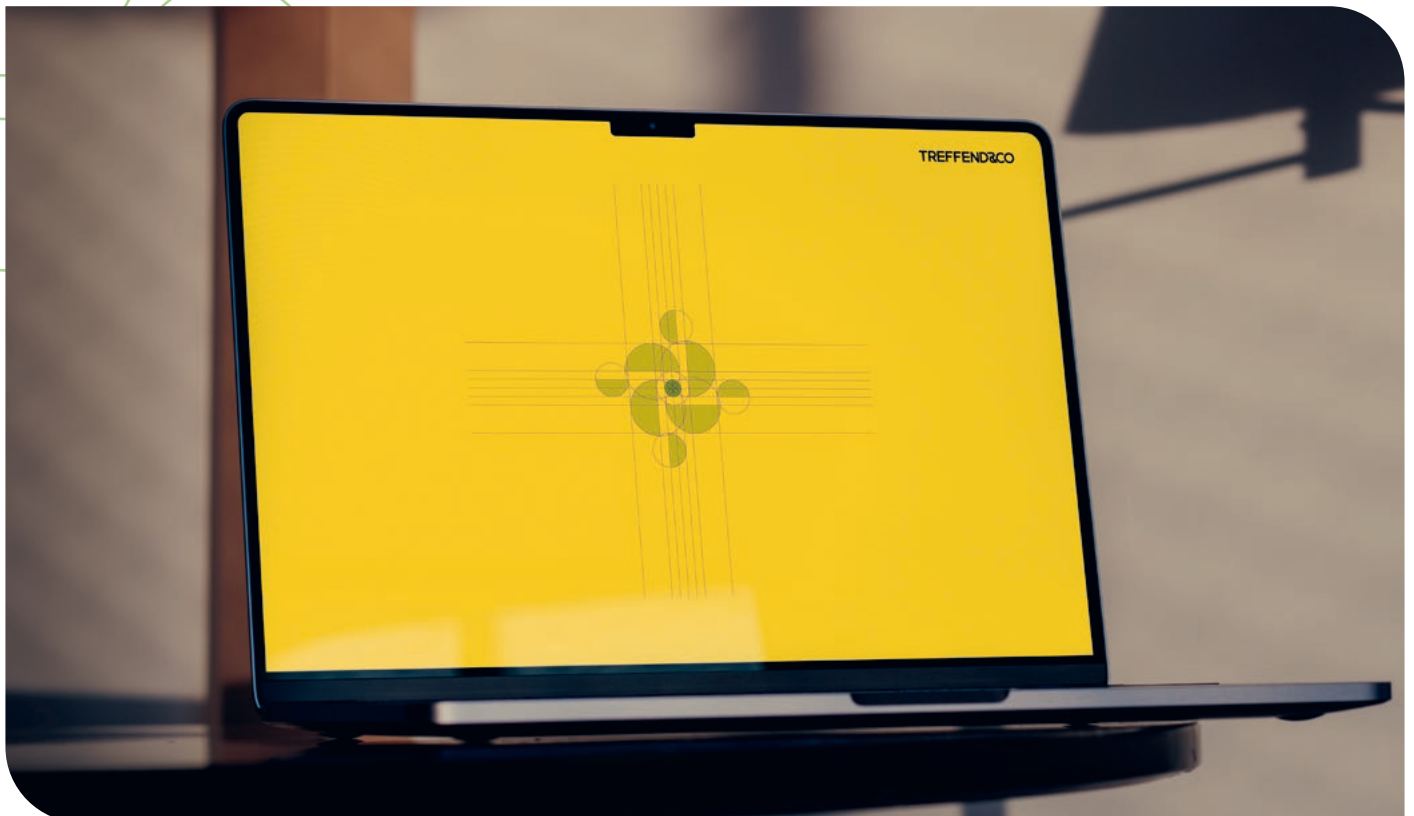
Samen steeds beter

Inmiddels duurt de samenwerking al jaren. ‘Hoe beter je een organisatie van binnenuit kent, hoe beter de artikelen en de vormgeving worden’, vindt Arnold. Tekst, beeld en design vormen samen één geheel, waarbij het verhaal altijd leidend is.

“Gevoelsmatig had hij het door: het draait hier om ons.”

Natuurlijk gaat er weleens wat mis bij de drukker of is er een verschil van inzicht over een ontwerp. ‘Maar juist doordat je elkaar goed kent, los je dat samen op’, zegt Arnold. ‘Die momenten maken de samenwerking uiteindelijk sterker’. Voor Treffend & Co is de motivatie om met de Rozelaar te werken ook persoonlijk. ‘Als bureau willen we graag werken voor organisaties die impact maken in de maatschappij. Bij de Rozelaar hoeft dat geen verdere toelichting. Het is prachtig dat we een bescheiden bijdrage mogen leveren aan het vertellen van hun verhaal’.

Een samenwerking met als doel om het elke keer weer een tandje beter te doen. ‘We hopen dat we elkaar nog jarenlang scherp mogen houden’, besluit Arnold. ‘Om er samen voor te zorgen dat de communicatie van de Rozelaar altijd recht doet aan het prachtige werk dat ze iedere dag verrichten’.

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN *Christiaan Noorlander*

Christiaan Noorlander (40) gaat naar Dagbesteding Industrie in Barneveld.

Harde werker

Het is woensdag en vanmorgen is Christiaan Noorlander (40) naar Dagbesteding Industrie gebracht. In ongeveer een kwartier rijdt hij met de rolstoelbus van huis naar de Rozelaar. Hij weet heel goed dat hij geïnterviewd zal worden en zit al klaar aan een tafel. Zijn blik is nieuwsgierig en alert. Hij volgt precies wie er binnenkomt en wat er gebeurt. Chris, zoals iedereen hem noemt, is een man van weinig woorden. Praten is voor hem moeilijk, maar dat betekent niet dat hij niets te vertellen heeft. Met geluiden, een blik, enorme volharding en geduld, maakt hij zo goed mogelijk duidelijk wat hij bedoelt. Hij is een harde werker, een grappenmaker en iemand die alles om zich heen in de gaten houdt.

Slimme oplossing

Op zijn vorige dagbesteding, Madelief, was Chris toe aan een nieuwe uitdaging. Hij wilde graag echt aan het werk, en die kans heeft hij bij de Dagbesteding Industrie gekregen. Hij is er helemaal op zijn plek. Zijn vriend en vrijwilliger Arjan bedacht een slimme oplossing voor hem. Hij maakte een speciale mal waarmee Chris met zijn goede hand spuitmondjes met een rietje op de doppen kan drukken. Met volle aandacht pakt hij een dop, legt hem in de mal en duwt het rietje erop. Als het gelukt is, gooit hij de dop met een trotse blik in de doos. Dat is er weer één. Beneden is de houtwerkplaats. Daar werkt hij regelmatig samen met zijn grote vriend Rob. Chris geeft de plankjes aan zodat Rob deze kan hakken tot aanmaakhoutjes. Maar ze plagen elkaar ook graag. Als Rob hem voor de gek houdt, duwt Chris hem met zijn rolstoel gewoon klem onder de tafel. Zoals vrienden dat doen.

Een duidelijke stem

Communiceren doet Chris op zijn eigen manier. Hij probeert het altijd eerst zelf. Lukt het niet, dan pakt hij zijn spraakcomputer erbij. Met pictogrammen

kan hij van alles aanwijzen. Maar het liefst doet hij het zonder. Zijn collega's en begeleiding leren hem steeds beter begrijpen. En Chris heeft het geduld om te wachten tot zijn boodschap overkomt. Dat hij heel goed weet wat hij wil, bewees hij toen hij na een longontsteking wat slappe benen had. De fysiotherapeut kwam maar één keer per week langs. Chris vond die ene keer op donderdag niet genoeg. Via een notitie in zijn agenda, die als communicatiemiddel met zijn moeder wordt gebruikt, maakte hij duidelijk dat hij vaker wilde trainen. Het was geen vraag, maar een mededeling: 'Chris wil het'. De week erna stond de fysio er ook op maandag en liepen ze samen rondjes rond de tafel. Het rondje-rond-de-tafel-record staat op 23 seconden.

De hort op

Na een dag hard werken wordt Chris aan het einde van de werkdag door de rolstoelbus van de Rozelaar weer naar huis gebracht, in De Glind. Daar woont hij samen met zijn moeder. Maar niks doen doet Chris niet graag. Vandaag is het woensdag en vanavond gaat hij met zijn moeder zwemmen, maar op andere dagen gaat hij heel graag met haar 'de hort op' om boodschappen te doen. Thuis is hij handig met de

computer. Met een speciale joystick maakt hij mooie verjaardagskaarten voor familie. Hij zoekt een foto of een leuke afbeelding en schrijft er een felicitatie bij. Daarna print hij de kaart zelf uit.

Chris is een verbinder, op zijn werk en thuis. En een doorzetter met humor. Een man die niet veel woorden gebruikt, maar een stem heeft die iedereen hoort die hem ontmoet.

Op de foto: Laura, deelnemer Anneke en Jeannette

‘Wat een wonder dat ik meewerken mag in Gods Koninkrijk’

Laura en Jeannette over hun werk bij de Rozelaar

Ze werken liever achter de schermen dan ervoor. Toch vertelt team Communicatie bestaande uit Laura en Jeannette met groot enthousiasme over hun werk bij de Rozelaar. Hun verhalen laten zien dat communicatie draait om mensen en verbinding. Hun onderlinge vriendschap is duidelijk zichtbaar tijdens het gesprek.’

Van commercie naar zorg

Beiden begonnen hun loopbaan buiten de zorg. Laura werkte jarenlang in de commerciële sector. ‘Mijn werk draaide vooral om winst te genereren. Daar

haalde ik als christen steeds minder voldoening uit’ vertelt ze. Toen ze ruim twee jaar geleden de vacature bij de Rozelaar zag, twijfelde ze of ze wel een kans maakte zonder zorgachtergrond. Maar het klikte meteen. ‘Ik wilde iets bijdragen dat echt waardevol was.’

Ook Jeannette had niet gedacht dat ze in de gehandicaptenzorg zou belanden. Na haar studie communicatie werkte ze aanvankelijk bij een accountantskantoor. Daarna zette ze de stap naar de Rozelaar, waar ze inmiddels bijna 10 jaar werkt. ‘Al snel ontdekte ik hoe bijzonder onze cliënten zijn. Ze zijn puur, zonder maskers, en dat raakt me nog altijd.’

Een wereld gaat open

De overstap voelde voor allebei als een sprong in het diepe. Jeannette geeft eerlijk toe dat ze aanvankelijk dacht dat cliënten weinig zouden kunnen, ‘ik vond het gewoon een beetje spannend. Maar al snel viel die angst helemaal weg. Ik ontdekte juist hoeveel humor en levenswijsheid ze brengen.’ Laura vreesde vooral dat communicatie lastig zou zijn met cliënten die niet konden spreken. ‘Maar dat bleek geen enkel probleem. Ook zonder woorden kun je echt contact maken. Dat heeft mijn beeld totaal veranderd.’

Hun kantoor ligt boven enkele dagbestedingsgroepen, waardoor ze dagelijks verbondenheid ervaren

met cliënten. 'We zien iedere dag de mensen voor wie we het doen,' zegt Jeannette. 'Minimaal driekwart van hen kennen we bij naam.' Soms draaien ze mee in een dienst of drinken koffie met cliënten. 'Zo ervaar je direct wat begeleiders doen en blijf je in verbinding,' vult Laura aan.

Passie en geloof

De kern van hun werk ligt voor hen in de identiteit van de organisatie. 'God heeft iedereen uniek geschapen. Iedereen is waardevol,' zegt Jeannette. Ze ziet daarin een opdracht om dat zichtbaar te maken, juist in een samenleving die vaak andere maatstaven van succes hanteert. Laura vult aan: 'Wij ontvangen hier zoveel meer dan we zelf kunnen geven.'

Samen sterk

Communicatie bij de Rozelaar is veelzijdig. Van intranet en sociale media tot flyers, video's en dit magazine: Laura en Jeannette pakken het samen op. Hun rollen verschillen – Laura meer adviserend, Jeannette meer uitvoerend – maar altijd in nauwe samenwerking. 'We vullen elkaar aan,'

zegt Jeannette. 'Ik ben gestructureerd en creatief en houd van lijstjes. Laura denkt strategisch en diep na. Samen kunnen we sparren en ideeën uitwerken.'

Die samenwerking leidt tot projecten waar ze trots op zijn. Zo maakten ze onlangs een bedrijfsvideo. 'We hebben veel zelf gedaan, van het script tot de planning. Het resultaat laat precies zien wie we zijn: warm en hartelijk. Dat mensen dat ook zo teruggeven, is een groot compliment.'

Verhalen die verbinden

Verhalen vertellen is de kern van hun werk. 'Als je iemand echt wilt meenemen, moet je hun hart raken. Dat kan alleen met verhalen,' zegt Laura. Cliënten spelen daarin vaak een hoofdrol. Jeannette vult aan: 'Ze zijn trots als ze in het magazine staan en komen soms zelf vragen of ze ook eens mogen meedoen. Families vragen extra exemplaren om uit te delen. Dat zegt veel over de kracht van verhalen.'

Juist die verhalen willen ze nog breder delen. Hun droom is dat mensen met een verstandelijke beperking vanzelfsprekend zichtbaar zijn in de samenleving, of dat nu in de media is, op scholen of bij herdenkingen. 'We willen kinderen en jongeren laten zien hoe waardevol mensen met een verstandelijke beperking zijn en hen enthousiast maken voor een carrière in de gehandicaptenzorg. Onze cliënten hebben zoveel te geven,' zegt Jeannette.

Uitdagingen en toekomstdromen

We hebben wel heel veel werk te doen. 'Iedere afdeling heeft ons nodig, en wij vinden bijna alles leuk. Nee zeggen is lastig,' lacht Laura. Het gevolg is dat

hun agenda vaak wordt bepaald door anderen. Toch zien ze dat niet als last. 'Het laat ook zien dat communicatie belangrijk wordt gevonden. Dat motiveert,' zegt Jeannette.

Verbinding

Aan het eind van het gesprek vatten ze samen wat communicatie voor hen betekent. 'Het gaat om verbinding. Met cliënten, met collega's, met de samenleving.'

Daarin klinkt hun overtuiging door: dat hun werk veel meer is dan werk. Zoals Jeannette het zegt, terwijl Laura instemmend knikt: 'Wat een wonder dat ik meewerken mag in Gods Koninkrijk.'

Vind je het belangrijk dat mensen met een verstandelijke beperking een warme plek in de samenleving krijgen? Dat ze worden gezien en gewaardeerd? En dat zij het gewone leven kunnen ervaren?

Kijk dan eens naar de mogelijkheden om te werken bij de Rozelaar, als professional of vrijwilliger. Ook stagelopen is mogelijk.

Kijk snel op:

www.werkenbijderozelaar.nl

Zo zeggen wij het - communicatie bij de Rozelaar in alle vormen

Praten met elkaar

Overleggen

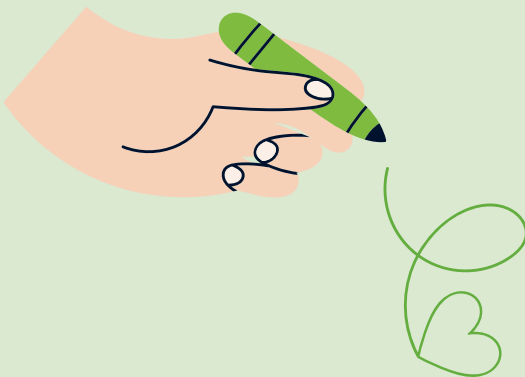
Bellen met de telefoon

Een gesprek

Videobellen

Een presentatie

Schrijven naar elkaar

Krantenbericht

Ons magazine 'Erbij:'

Een poster

Een brief

WhatsAppje

Het Rozenkrantje

Wist je dat...?

... er speciale hulpmiddelen zijn om te praten? Bijvoorbeeld spraakcomputers, plaatjes (picto's) en spraakknoppen.

Via apparaten

Video's

YouTube

Websites

Spraakcomputers

MijnEigenPlan

Social Media

Zonder woorden

Gebarentaal

Gezichtsuitdrukking

Picto's

Lichaamstaal

Oogcontact

Aanraken
(bijv. knuffel of high five)

Sam en Elias kennen elkaar al jaren en zijn echte vrienden. Als ze elkaar zien geven ze elkaar vaak een knuffel.

In een knuffel zit alles wat taal niet kan vangen. Ik zie je, ik vind je lief, fijn dat je er bent, je bent mijn vriend.

**In een knuffel
zit alles wat taal
niet kan vangen.**